

2n premi prosa 70 euros

Pseudònim: Farigola

Obra:(386)- *IMAGINARI O REAL?*

Autora: ANNA CARDONA COLLADO

386

REAL O IMAGINARI?

Era un dia com qualsevol altre, i l'Àlex, quan va acabar de sopar, se'n va anar a dormir. Va tancar els ulls, i ràpidament va entrar en un somni molt profund.

Era molt gran, i deuria fer un metre d'alçada i dos d'amplada, a la part alta, a la dreta, hi havia les inicials DKJ, molt decorades amb dibuixos de flors i ocells. Aquell bagul era únic, meravellós... Va estar al·lucinant durant uns deu minuts. Què fa això aquí? Què deu obrir? Què significa DKJ? Després, va pensar que seria millor obrir-lo. Va agafar la clau amb molta cura, va buscar el cademat i... va començar a obrir el bagul amb molta força, quan de sobte va sentir: "Àlex, desperta, que faràs tard a l'escola". L'Àlex, encara mig adormit, va anar obrint els ulls i es va adonar que aquell lloc fosc, aquella clau, aquell bagul... tot havia estat un somni! Trist de no saber el que es trobava dins d'aquell bagul, perdut en els seus pensaments, es va anar vestint i quan anava a sortir de l'habitació, va veure damunt la seva tauleta de nit una cosa lluent, semblava una clau... era la clau! Sí, aquella clau del somni, la mateixa, la va agafar i se la va guardar a la butxaca de la jaqueta. Va sortir, com cada dia en aquella hora, cap a l'escola. Durant el camí, va anar pensant en cada detall que havia viscut en el seu somni, volia resoldre l'enigma d'aquell bagul. Ell, cada nit, somiava coses increïbles, però aquella nit, aquell somni, va ser més que increïble.

L'Àlex tenia 11 anys i feia sisè. Només li quedava una setmana de curs i al curs següent el canviarien d'escola, perquè a la seva escola no hi havia ESO.

Aquella setmana de curs li va passar molt de pressa, i en un obrir i tancar d'ulls, ja era estiu. Cada dia d'estiu, se'l passava pensant en aquell somni. Intrigat de que podia significar. L'estiu va anar passant fins que va començar l'escola.

Quan va arribar davant de la porta principal de l'escola, va tenir un mal presentiment, però sense pensar-s'ho dues vegades, va entrar i va pujar per fi a la seva nova classe. Quan va entrar, va veure un munt de nens tirant-se papers i jugant. "Segur que es coneixen de tota la vida"-va pensar-. Aquella aula era gran, i amb molta llum, l'Àlex, buscava un lloc per asseure's, però, tots estaven ocupats. Finalment, va trobar un lloc a la penúltima fila, davant d'una nena que curiosament, no estava jugant ni parlant amb ningú, només estava dibuixant. L'Àlex va intentar mirar el dibuix que estava fent, però va ser impossible. Poc després, va entrar per la porta una senyora alta, morena, i molt seriosa, es va presentar com la nova tutora. Les dues primeres hores van passar volant, i es va fer l'hora d'anar al pati. Tothom va marxar i l'Àlex va ser l'últim en sortir de la classe i es va adonar que al terra hi havia la llibreta de dibuix de la nena del davant. L'Àlex va anar-la a agafar, e intrigat, va anar fullejant els seus dibuixos, quan de sobte, es va trobar un dibuix que el va deixar bocabadat, glaçat, era idèntic, igual que el del somni, era una rèplica exacta del bagul del seu somni! Sorprès va tancar la llibreta, i va poder llegir el nom de Mireia. Va guardar-li la llibreta al calaix i va anar al pati. En aquell moment, li van començar a venir més i més preguntes.

El temps va anar passant, i l'Àlex, cada cop era més amic de la Mireia. Un dia assolellat, l'Àlex, va decidir anar-li a preguntar a la Mireia què era aquell dibuix, l'emoció el feia tremolar, i ella li va dir: "Què et passa? Què t'amoïna?". Ell va respondre: "Ja fa un temps, abans de coneixe't vaig tenir un somni en que apareixia un bagul, i més tard, el vaig veure en el teu quadern de dibuix, com pot ser?". La Mireia, el va mirar amb por i li va respondre que aquell bagul es trobava a les golfes de casa seva i que mai ningú l'havia pogut obrir. "Jo tinc una clau que crec que el podrà obrir" -va dir l'Àlex-. Aquella mateixa tarda, es van trobar a casa de la Mireia. Encuriosits i nerviosos van anar cap a les golfes, a l'Àlex no li va costar gaire veure on era el bagul. Durant uns moments, va pensar en aquell somni que li havia

provocat tantes inseguretats, preguntes, pors... tot allò tindria resposta. L'Àlex sense pensar-s'ho dues vegades, va agafar la clau, i va obrir per fi aquell immens bagul. El que hi havia dintre, el va decepcionar, i la Mireia, intrigada, va baixar el cap i aleshores els dos van dir: "Una carta? Tot aquest temps per una carta?". La Mireia, la va agafar enfadada, i els dos van anar a sentar-se a un vell sofà rosat que hi havia uns metres més enllà. La carta deia així:

Estimats Direk i Samia,

Sóc la Dinai, la vostre mare, visc al Marroc, i fa onze anys vaig passar els dies més tristos de la meua vida, ja que us vaig haver de donar en adopció perquè no tenia diners i el vostre pare ens va abandonar. Més tard, vaig saber que viurieu separats però a la mateixa ciutat. Per casualitat vaig conèixer als pares de la Samia i vaig aprofitar per donar-los aquesta carta. Els hi vaig dir que l'amaguessin en un lloc segur, i que el destí ja faria la seva feina. Desitjo que algú dia la pogueu llegir. Sempre us estimaré. Dinai

L'Àlex i la Mireia es van mirar, i sense dir-se res van baixar cap a la cuina on estaven els pares de la Mireia preparant el sopar. La cara dels nens va fer sospitar als pares que havien trobat alguna cosa i en veure la carta a les mans de l'Àlex, no van dubtar en explicar-los la veritat. La Mireia, els va abraçar, estimava a aquells pares que l'havien fet gran. L'Àlex i la Mireia van anar a passejar, "I ara què fem?"-va dir l'Àlex-. "Res, viurem aquí, com sempre, però potser podem anar a visitar a la Dinai en un futur". -va respondre la Mireia-. "Com pot ser que ens retrobèssim?"-va afegir el noi-. I la Mireia va dir :

"Hi ha moltes coses que no sabem en aquest món,. Hi ha coses que passen perquè les provoquem, d'altres passen per casualitat i algunes altres, de molt sorprenents, venen com a conseqüència del inevitable destí."

Farigola (13 anys)